Vladimir Čičak

Građanska Hrvatska

dr.Vladimir Čičak

- poglavlje „Građanska Hrvatska“ iz

„Zadnji dani zapadnoevropske demokracije“, Zagreb, 1941

/ www.safaric-safaric.si /

Građanska Hrvatska

Uz građanske države Evrope razvijala se i građanska Hrvatska kao vjerna predstavnica zapadno-evropske demokracije.

Međunarodno židovstvo sa svojim pomoćnim organizacijama, međunarodnim slobodnim zidarstvom i međunarodnim marksizmom učinilo je svoje i u toj građanskoj Hrvatskoj.

Na gospodarskom području, u glazbi, kazalištu, filmu, kod krugovala, u likovnoj umjetnosti, na književnom polju, naučnom kao i na području tjelovježbe, športa i liječništva osjećalo se i u građanskoj Hrvatskoj ono isto stanje nereda, koje danas prozirnije sve građanske države Evrope.

Demokratsko načelo parlamentarne većine izbacilo je i u građanskoj Hrvatskoj na površinu veliki broj mediokriteta, pojedinaca polovično odgojenih, nesposobnjaka, veliki broj bez značaja, kimavaca svakome višem, ljudi u velikoj većini prostih i naprasitih, koji su sami sebe smatrali središtem, oko kojeg se imala kretati cijela Hrvatska.

U borbi političkih stranaka i strančica bacalo se najveće blato na političkog protivnika, a dotle je Židov, kao stranac u hrvatskom narodu, zauzimao jedan položaj za drugim. Hrvatski se politički život bio srozao u građanskoj Hrvatskoj tako nisko, da je Otac domovine dr. Ante Starčević, morao doviknuti hrvatskim političarima:

»Vi uvijek govorite... da vam je do naroda; ali svaki vaš čin pokazuje se novim prokletstvom po naš narod ...«

Nova hrvatska gospoda nabacivala su se u trajnoj stranačko-političkoj borbi blatom jedni na druge, a neznatna skupina

idealista i romantičara snivala je o maglovitom ilirstvu, tako dalekom duši, težnji i želji hrvatskog naroda. Druga gospoda iz inozemstva unijeli su u tu građansku Hrvatsku ideju francuske revolucije o slobodi, jednakosti i bratstvu, tražeći jednaka prava — ne za sve Hrvate, sinove hrvatske domovine — već za sve stanovnike te nesretne građanske Hrvatske. Ta ista nadobudna gospoda pokušavala su iščupati iz srca hrvatskog naroda vjeru njegovih otaca, onu vjeru, kojoj hrvatski narod ima zahvaliti sve ono što je veliko, lijepo i plemenito u njegovom životu, gotovo svu svoju prosvjetu, a istodobno se Židov u hrvatskoj sredini šuljao u hrvatske političke stranke, u gospodarske i druge organizacije, ulazio u prerazna hrvatska građanska društva, otvarao svoje trgovine, podizao svoje tvornice, svoja nakladna poduzeća, svoju štampu, proturavao u hrvatsko kazalište svoje predstavnike, kazališne komade svojih sunarodnjaka, podizao kino kazališta, preplavio židovskim filmovima sva mjesta i sve hrvatske gradove, uvukao se u prvo krugovalno društvo, svoje sinove i svoje kćeri slao u hrvatska mladenačka društva, napose u ona športska i kulturno-prosvjetna, da tu istu građansku Hrvatsku konačno usreći mnogobrojnim marksističkim organizacijama, radničkim, učeničkim i đačkim, u kojima su Židovi intelektualci imali izvršiti posebnu zadaću.

Dok su Židovi u građanskoj Hrvatskoj osnivali vlastita prerazna društva, dotle je mlitava građanska Hrvatska mirno promatrala, kako se u pojedina hrvatska društva šulja Židov za Židovom, da svakom gotovo od tih društava dade obilježje svog židovskog duha. Ako se u preraznim mjesnim političkim organizacijama nalazio samo jedan Židov, njegov se utjecaj osjećao u cijeloj organizaciji. Taj se utjecaj osjećao i u svakom

pojedinom gospodarskom, glazbenom, kulturno-prosvjetnom, kao i u svakom pojedinom društvu hrvatske mladosti, napose u svakom športskom društvu, u kojem su mlitavi Hrvati u svojoj sredini promatrali šutke razorni rad ma samo jednog Židova.

Preko židovskih borbenih organizacija, napose preko židovske slobodno zidarske lože B'nai B'ritt, nastojao je Židov u građanskoj Hrvatskoj prožeti svojim materijalističkim duhom sva područja, na kojima se razvijao hrvatski narodni život.

Preko međunarodnog slobodnog zidarstva stalno je otuđivao duši hrvatskog naroda njegove školovane ljude, a u zadnje se vrijeme bacio preko tog istog međunarodnog slobodnog zidarstva i na hrvatsko građanstvo. U građanskoj Hrvatskoj došlo je već tako daleko, da n. pr. stolicu sveučilišnog profesora nije mogao dobiti, ili ju je bar teško dobio, Hrvat koji nije bio član koje od mnogobrojnih slobodno-zidarskih loža. Na vrhovima u upravnoj, financijalnoj i sudskoj struci usrećili su građansku Hrvatsku u velikom broju takovi njezini sinovi, koji su preko svoga članstva u slobodno - zidarskim ložama svjesno i nesvjesno služili međunarodnom židovstvu na očitu štetu hrvatskog naroda. Slobodna zvanja u hrvatskom narodu bila su prepuna sve samih slobodnih zidara, koji su također, dijelom svjesno, a dijelom nesvjesno, predstavljali najamnike u službi međunarodnog židovstva, na očitu štetu vlastitog naroda.

Upravo je strašno pogledati popise članova slobodno zidarskih loža »Maksimilijan Vrhovac«, »Pravednost«, »Perun«, »Neptun«, »Ivan grof Drašković,«, »Libertas«, »Ljubav bližnjemu«, »Amititia«, »Prometej«, »Zagreb« itd. Tu se nižu u tim popisima jedno za drugim imena sviju onih bijednih Hrvata, sve redom iz krugova trgovaca, tvorničara, bankara i

novčara uopće, privatnih i javnih činovnika, predstavnika slobodnih zvanja, bijednih sinova hrvatskog naroda, koji su — uz Židove, slobodne zidare — otuđeni duši naroda, razorno djelovali na svim područjima hrvatskog narodnog života.

Kada pogledamo nizove tih imena, sve nama dobro poznatih iz našeg dnevnog života, bit će nam jasno, zašto su na odlučujuća mjesta dolazili samo takova gospoda, kojima je hrvatska narodnost bila tek geslo za tlačenje naroda, a narod tek riječ, pod zvukom koje su ta gospoda narod izdavala. Sve su to bila stanovita gospoda, koja su došla na odlučujuća mjesta u građanskoj Hrvatskoj bez obzira na sposobnost, znanje i značaj. Sve su to imena ljudi, koji su svoju pripadnost hrvatskom narodu i svoju dužnost služiti hrvatskom narodu, bacili već odavno na stranu. Oni su se duševno već davno posve otuđili duši hrvatskog naroda. Oni su u hrvatskom narodu postali stranci, koji su cjelokupan hrvatski narod smatrali sredstvom za svoje lično izrabljivanje, Oni su sami sebi postali svrhom. Nije dakle čudo, da među tim imenima nalazimo pojedince bez ikakovih moralnih kvalifikacija, neznalice i beznačajnike, ljude, koji su pripravni životne interese vlastitog naroda prodati za jedan činovnički razred više! Svi su ti bijednici bili prožeti najvećim materijalizmom, a novac je za njih predstavljao, uz položaj, jedini smisao njihovog parazitskog života u sredini vlastitog naroda.

Nije čudo, da je dr. Ante Starčević u drugom svesku svojih »Pisama mađarolacah« kroz usta jednog njihovog predstavnika ovim riječima prikazao ovakovu hrvatsku gospodu:

»Narodnost biaše nam geslo pod kojim narod tlačismo, narod sveta reč pod zvukom koje izdavasmo ga bez straha«,

da na drugom mjestu ovako prikaže cilj njihovog rada u narodu:

»Dobiti lepe platje, velike časti i vlast daviti Hervate«.

Materijalni interes slavio je u građanskoj Hrvatskoj gotovo na svim poljima narodnog života svoju pobjedu nad značajem, koji je dobio treće-razredno značenje. Sve je više mediokriteta, iz svih gotovo dijelova hrvatskog naroda, plivalo na površini građanske Hrvatske. U istom omjeru, u kojem je padao značaj, dizao se broj denuncijacija na stolovima onih, koji su vladali nad pukom u toj građanskoj Hrvatskoj. Taj pak puk, u glavnom hrvatsko seljaštvo, pošten, no duhovno slijep, neprobuđen, nepoučen i neorganiziran, predstavljao je sredstvo za najbezobraznije izrabljivanje i isisavanje. U već spomenutim »Pismima Mađarolacah« obilježio je dr. Ante Starčević ovim riječima najvjernije građansku Hrvatsku. . .

»Plemstvo je neznalica, raztrovana, razsipna, lena, sebična«;

građanstvo, u koliko ga ima

»u svemu je kakovo i plemstvo«; »inteligencie, u koju brojim sve što ne spada u one dve herpe, ni u seljane, inteligencie ni, a ovo što se njome smatra, u svih zloćah nadmašuje one dve herpe, ter je u živinstvu prepredenia i na svako zlo najberža«.

Materijalistički židovski duh sve je više prožimao javni život u građanskoj Hrvatskoj.

Kada je pak međunarodno židovstvo preko vlastitih borbenih organizacija i preko međunarodnog slobodnog zidarstva uspjelo otuđiti duši hrvatskog naroda novu hrvatsku gospodu, veliki broj školovanih ljudi, kada je tome međunarodnom židovstvu uspjelo produbiti jaz između onih u Hrvatskoj, koji

su imali previše, i onih stotina hiljada, koji su svaki dan imali sve manje, odlučilo se to isto međunarodno židovstvo zavladati i hrvatskim pukom onako isto, kako je zavladalo velikim dijelom školovanih ljudi, u prvom redu hrvatskim radništvom. Zato se poslužilo međunarodnim marksizmom odmah nakon što je izbila velika židovska revolucija u Rusiji pod vodstvom Židova Leona Bronsteina kasnije Trockoga i Apfelbauma kasnije Zinovljeva.

I u građanskoj Hrvatskoj bila je osnovana komunistička politička stranka, koja je tajno djelovala u hrvatskom narodu. Osnovani su radnički marksistički sindikati, razna kulturno-prosvjetna radnička društva pod preraznim zvučnim imenima, osnovana su razna radnička marksistička pjevačka, izletnička, diletantska i ina društva, ne samo za radnike, već i za učenike i đake. Osnovane su konačno marksističke naklade i knjižare. U svim tim društvima, organizacijama, nakladama i knjižarama stajali su Židovi-marksisti na vodećim mjestima. Međunarodni marksizam sa Židovima-marksistima na čelu počeo je i u građanskoj Hrvatskoj svojim razornim djelovanjem među hrvatskim radnicima, učenicima i đacima s jednom jedinom zadaćom, da zavede hrvatske radnike, velevrijedni dio hrvatskog puka i hrvatskog naroda, i da hrvatskom narodu otruje njegovu mušku i žensku mladost. Na hrvatskom sveučilištu pobjeđuju prigodom izbora u đačka društva marksističke liste s glasovima Židova, i ako je hrvatsko sveučilište bilo prožeto najradikalnijim rodoljubljem.

Sve negativne strane građanske države, kao predstavnice zapadno-evropske demokracije, odrazuju se i u građanskoj Hrvatskoj.

Međunarodno židovstvo, koje je sve više preotelo maha na svim područjima, na kojima se razvijao život hrvatskoga naroda u građanskoj Hrvatskoj, uspjelo je dijelom izravno preko vlastitih borbenih organizacija, a dijelom neizravno preko međunarodnog slobodnog zidarstva i međunarodnog marksizma razviti na svim područjima narodnog života stanje nereda.

Židovska štampa sa svojim dnevnicima za puk i školovane ljude, sa svojim ženskim listovima, židovska nakladna poduzeća sa sve većim brojem prijevoda židovskih, liberalno-demokratskih i socijalno-demokratskih autora, koji su upravo preplavili, poput masovne tvorničke robe, domove hrvatskih privatnih i državnih činovnika te učeničke i đačke sobe, kazališni komadi, koje je međunarodno židovstvo u zajednici s međunarodnim slobodnim zidarstvom i marksizmom uspjelo proturati na hrvatsku pozornicu, trovalački filmovi, koje su židovske filmske agencije dobavljale u velikom broju u sve veći broj kino kazališta, također u rukama isključivo Židova, prvi krugoval pod utjecajem Židova, sve veći broj židovskih knjižara sa silnim brojem liberalno - demokratskih i socijalno-demokratskih, dakle marksističkih knjiga, prevlast Židova u hrvatskoj trgovini, u hrvatskim obrtima, u tvorničarstvu, bankarstvu i osiguranju, a zadnjih nekoliko godina i sve veći utjecaj Židova na hrvatsku mušku i žensku učeničku i đačku mladost preko srednjoškolskih i sveučilišnih stolica, morao je konačno i u građanskoj Hrvatskoj donijeti svoje neminovne plodove: školovani ljudi, dakle nova hrvatska gospoda, odijelili su se u velikoj mjeri duši hrvatskog naroda, smatrajući upravo dužnošću, da kao odlučni čimbenici na stranačko političkom polju vladaju nad narodom, pa je to tako jasno naglasio dr.

Ante Starčević u već spomenutim »Pismima Mađarolacah« riječima:

»Gospoda samo za svoju korist gospoduju«.

Ta ista gospoda smatrali su upravo svojom dužnošću, da kao odlučujući čimbenici u gospodarstvu, preko naroda i njegovog džepa unapređuje svoje materijalne interese, a na ostali m područjima, da kao najamnici svjesno ih nesvjesno ili drže vlastiti narod u mraku, ili da ga zavode odnosno truju sve to zato, da ostane tijestom, koje će vlasnik kapitala u hrvatskom narodu mijesiti po svojoj volji.

Malo hrvatsko građanstvo, hrvatski obrtnici i trgovci, sve su teže osjećali djelovanje nadmetanja veletrgovine i tvorničarstva, koje se dizalo i širilo, ne prema potrebi potrošača, već u korist velikog i stranog kapitala, naravski na zator male trgovine i obrta. Uz to su se uspavljivali u nekom romantičnom rodoljublju, ne sluteći, da i njih okružuje zadah demoralizacije, sličan onome, koji je već okružio i okužio njihove školovane sugrađane.

Hrvatski radnici osjećali su sve teže pritisak i izrabljivanje velikog, stranog kapitala, a prepušteni sami sebi, prihvatili su objeručke one, koji su im se prvi pridružili kao prijatelji radništva, nemajući niti pojma, da prihvaćaju pomoć onih, kojima je jedini cilj, da ih odijele od njihovog naroda i da onda kao klasa, izvan hrvatskog naroda, očekuju u budućnosti svoje bolje dane, u zajednici proletera sviju naroda svijeta. Ti hrvatski radnici nisu niti slutili, da bi u toj proleterskoj zajednici budućnosti vladah nad njima oni isti, koji su zavladali svojim kapitalima i građanskom Hrvatskom. I te naše hrvatske radnike okružio je i već polagano okužio onaj isti zadah

demoralizacije, koji je okružio i okužio hrvatske školovane ljude, hrvatsku inteligenciju dakle hrvatsku gospodu, a okužio hrvatske male građane, trgovce i obrtnike. Hrvatski je radnik počeo u velikom broju mrziti svakog onog, koji je živio životom dostojnim čovjeka, a da i ne spominjemo one, koji su imali previše. Smatrajući se članom radničke klase, izvan svoga hrvatskoga naroda, on je već počeo predstavljati plijen demoralizacije, koja je zahvaćala sve jače razmjere u građanskoj Hrvatskoj.

Privatni namještenici slijedili su svoje drugove radnike. Zatrovani proizvodima knjižarskog tvorničarstva i trovalačkim filmovima, najprije su se bacili u velikom dijelu u naručaj liberalne demokracije, nemajući niti pojma što ona znači i što ona predstavlja, da se u zadnje vrijeme jedan njihov dio baci u zagrljaj socijalne demokracije zapravo komunizma. Širenje razornog komunizma među privatnim namještenicima pospješio je upravo nesocijalan duh poslodavaca, koji su se u isto doba razbacivali svojim navodnim rodoljubljem, kada su na svakom koraku, gdje su mogli, materijalno iskorišćivali svoje namještenike. Dva svijeta, dvije fronte!

Hrvatsko je seljaštvo ostalo izvan ovih i ovakovih domašaja u svojim selima, prepušteno samo sebi, izrabljivano i isisavano po svima onima, koji su s njime dolazili u doticaj, odnosno, koji su ga trebali u građanskoj Hrvatskoj.

Dr. Ante Radić veliki učitelj hrvatskog seljaštva, počeo ga je probuđivati i podučavati. Na tom putu upozorio je on hrvatsko seljaštvo, uz ostalo, da Židovi truju narod rakijom, da Židov zato seljaku posuđuje novac, da mu može kasnije prodati zemljište, i da Židovi nisu i ne mogu biti Hrvati, pa da se mora

paziti, kada Židovi mijenjaju svoja prezimena, da se iza njih pred narodom kao stranci sakriju, da im se to ne dopusti, da si uzimaju lijepa, stara i časna imena.

Ne samo da je dr. Antun Radić upozoravao hrvatsko seljaštvo na rad i djelovanje Židova kao stranaca u hrvatskom narodu, već je on upozoravao hrvatsko seljaštvo i na slobodne zidare, pa je napisao, da su slobodno-zidarske organizacije društva prokleta i nedostojna. Isto je tako upozorio i na marksizam, nazvavši ga naukom—nenaukom!

Hrvatska mladost, muška i ženska, polovično odgojena u školama koje su izobražavale pojedince, a nisu odgajale čovjeka, okružena također zadahom demoralizacije, predstavljala je najizdašnije polje rada svima onima, koji su sve poduzeli u građanskoj Hrvatskoj, da budući hrvatski naraštaji ne postanu sposobni, neustrašivi, odlučni, energični i nepokolebivi borci protiv onih, koji im truju domovinu i narod. Zato se mladosti pružalo u punoj mjeri sve ono, što ju je trebalo odvratiti od pravog puta. Hrvatsku je mladost trebalo učiniti mekoputnom, mirotvornom ili pacifističkom, čovjekoljubivom ili humanom, mladosti, koja će u najsurovijem športu, otrovana najlošijom štampom, zadojena stopostotnim materijalizmom, ostati daleko od svoga hrvatskog naroda, koji ne smije saznati, da ga danas sutra imadu predstavljati malovrijedni pojedinci, nosioci demoralizacije u korist vlasnika kapitala, koji se u takovoj građanskoj Hrvatskoj smatrao sve jačim i sigurnijim.

Oko pedeset hiljada Židova na području hrvatskih zemalja, u kojima živi oko 6 milijuna Hrvata, ne predstavlja niti jedan posto Hrvata, no njihov udio na svim područjima, na kojima se razvija život hrvatskog naroda, jest upravo odlučujući, i svake

godine sva odlučniji, što drugim riječima znači, da hrvatski narod dolazi sve manje do odlučivanja o svojoj sudbini u svojoj kući, u kojoj je dao mogućnost života jednoj manjini, koja ne predstavlja niti jedan posto Hrvata.

Trgovina u hrvatskim zemljama nalazi se gotovo sva u rukama neznatne manjine tj. Židova. To vrijedi napose za uvoznu i izvoznu trgovinu, a da i ne govorimo o trgovini na malo u hrvatskim selima, trgovištima i gradovima, s glavnim gradom svih Hrvata, bijelim Zagrebom, gdje su gotovo sve trgovine židovske. Možemo mirne duše ustvrditi, da se u građanskoj Hrvatskoj nalazi 95 posto trgovine u židovskim rukama.

Obrt u hrvatskim zemljama prelazi također u židovske ruke. Draguljarski, optičarski, kemijsko-čistački, krznarski, kozmetičarski, mlinarski, štamparski, litografski, fotografski, instalaterski, ortopedijski, kinematografski, zubotehnički, umjetno-cvječarski i hotelski, nalaze se sa 80—90 posto u rukama Židova. Ostali obrt, koji jedva životari, ostao je u hrvatskim rukama. Na ovom mjestu treba osobito naglasiti knjižarski obrt, tako važan po svaki narod, koji se u građanskoj Hrvatskoj nalazio u velikoj mjeri u rukama Židova.

Tvorničarstvo i to poljoprivredno i prehrambeno, drvarsko, građevinsko, metalurgijsko-strojevno, tekstilno, kemijsko-petrolejsko, kožarsko, grafičko i papirno, strojevno, električno te rudarsko, sve je — možemo mirne savjesti ustvrditi — u rukama Židova. Građanska se Hrvatska mogla podičiti, da je kao čisto seljačka zemlja propustila, da cijelo mlinarsko tvorničarstvo, dakle poljoprivredno i prehrambeno, prepusti strancima. Tvorničarstvo dakle u građanskoj Hrvatskoj nalazilo se s gotovo 100 posto u rukama Židova.

U bankarstvu i u osiguranju držali su u građanskoj Hrvatskoj Židovi sve niti u svojim rukama. Od sviju važnijih novčanih zavoda u Hrvatskoj, samo su bila tri zavoda, koja nisu bila u židovskim rukama. Jedan od njih bio je u rukama slobodnih zidara. Od velikih osiguravajućih samo je jedan i to »Croatia«, osiguravajuća zadruga u Zagrebu, koji predstavlja čistu hrvatsku osiguravajuću ustanovu.

Baš na polju bankarstva i osiguranja dokazuje građanska Hrvatska, da su Židovi pioniri modernog kapitalizma, koji su kao takovi i u građanskoj Hrvatskoj uspjeli u punoj mjeri nametnuti kapitalistički sustav. Možemo ustvrditi, da se bankarstvo i osiguranje nalazilo sa 99 posto u rukama Židova.

Burza se također nalazila posve u rukama Židova. Tu su oni odlučivali u odboru za tipiranje brašna, u Obraničkom sudu, u upravnom odboru burzovnog vijeća, u vještačkom povjerenstvu i u savjetodavnom odboru. Od burzovnih mešetara većina su bili Židovi.

U Savezu novčanih i osiguravajućih zavoda, u Društvu za zaštitu vjerovnika, u Središnjem uredu za osiguranje radnika kao i u njegovim Okružnim uredima za osiguranje radnika te u mnogim drugim socijalnim, staleškim i klasnim privrednim organizacijama, bio se sve jače osjećao utjecaj Židova.

U slobodna zvanja: dakle među inžinire, liječnike i odvjetnike ulazili su Židovi u sve većoj mjeri tako, da se može reći, da su slobodna zvanja u građanskoj Hrvatskoj bila popunjena s kojih 40 posto sa Židovima.

Među privatne namještenike počeli su Židovi također ulaziti u sve većem broju, pa se njihov utjecaj u raznim privatnim ustanovama sve više i više osjećao.

I u državnu službu stali su u zadnje vrijeme u građanskoj Hrvatskoj polagano ulaziti Židovi, iako u najmanjoj mjeri, obzirom na materijalni položaj, koji je u toj službi bio dosta slab.

Svakako možemo ustvrditi slijedeće: Dok tri četvrtine Hrvata živi na selu, tri četvrtine Židova živi u gradovima.

Dok jedva jedan posto Židova u hrvatskom narodu drži u svojim rukama devedeset i sedam posto trgovine, obrta, bankarstva, osiguranja i tvorničarstva, devedeset i sedam posto Hrvata drže u svojim rukama tek neznatni ostatak od bijednih tri posto trgovine, bankarstva, obrta, osiguranja i tvorničarstva.

Prihod Židova od posjeda zemlje, šuma, banaka, trgovine i tvorničarstva, koji su oni godišnje iznosili iz građanske Hrvatske, predstavljao je sigurno do blizu jedne milijarde dinara. Svi ti silni milijuni odilazili su u inozemstvo, a na bezuvjetnu štetu hrvatskog narodnog gospodarstva.

Kada se uzme u obzir prevlast Židova na polju obrta, trgovine, tvorničarstva, bankarstva i osiguranja u građanskoj Hrvatskoj i njihov sve jači utjecaj na svim područjima, na kojima se do danas razvijao narodni život Hrvata, dobiva se ovaj račun: na svaki dinar, što ga je zaradio svojim radom jedan Hrvat u svojoj zemlji kao domaćin, zaradio je Židov, koji predstavlja u zemlji domaćina-Hrvata, stranca i to neznatnu manjinu od jedva 1 posto, najmanje petnaest dinara.

Gotovo kroz sva ona sredstva, kojima se u građanskoj Hrvatskoj stvaralo tzv. javno mnijenje, uštrcavao je Židov u dušu i u srce Hrvata misli, koje je on trebao, da njima prožme dušu hrvatskog naroda, kako ne bi uvidio put, kojim su ga vodili oni, koji su u građanskoj Hrvatskoj u istinu vladali nad

hrvatskim pukom tj. hrvatskim seljaštvom, hrvatskim radništvom i malim hrvatskim građanstvom.

Kraj takovog stanja mogu se na građansku Hrvatsku mirne duše primijeniti riječi Dostojevskog iz njegovog *Dnevnika* ...

»Židovi su postali gospodari na burzi, oni upravljaju kapitalima, oni mogu davati vjeresiju, oni ravnaju cijelom međunarodnom politikom, pa se može na kraju kazati za njih: Približuje se njihovo potpuno carstvo! Počinje trijumf ideja, pred kojima će se morati pokloniti i osjećaji čovjekoljublja, i težnja za istinom, i čuvstva kršćanska i nacionalna, dapače i osjećaj nacionalnog ponosa europskih naroda! Počinje mjesto toga carstvo materijalizma, slijepa proždrljiva težnja za ličnim materijalnim osiguranjem i težnja za zgrtanjem novca, ne birajući sredstva ...«

Zar nije strašno, kada čitamo, gdje Srbijanac M. Savić, bivši načelnik bivšeg jugoslavenskog Ministarstva trgovine i industrije piše u svome djelu »Naša industrija i zanati« Sarajevo, str. 144. uz ostalo i ovo:

»Pravi su Hrvati navikli na strance, pa se ne bune protiv njih i čisto im izgleda nemoguće i zamisliti, da bi oni mogli biti industrijalci, veletrgovci, rukovode tvornica ili banaka, i da bi oni bili gazde i vođe tvornica i banaka i veletrgovina. Hrvati niti su naučili poslove, niti imaju kapitala, da ih preuzmu u svoje ruku, a kamoli da nove podižu. Oni nemaju ni pouzdanje u sebe«.

Ovo su strašne riječi, koje je o građanskoj Hrvatskoj napisao Srbijanac, koji je po svojoj službi dobio točan uvid u sve statističke podatke, u koje se morao iz dana u dan zagledati svaki onaj Hrvat iz građanske Hrvatske, kojemu je bilo stalo do bolje budućnosti hrvatskog naroda.

Ma kako bile ove riječi strašne, one nisu pogodile hrvatski narod, već one, koji su zadnjih nekoliko desetljeća predstavljali odlučujuće čimbenike u građanskoj Hrvatskoj. To je onaj tanki sloj ljudi, predstavnici tzv. višeg dijela građanstva, veletrgovci. tvorničari i bankari, novčari uopće kao i predstavnici slobodnih zvanja, uz one nauke, koji su kao predstavnici kapitala i naobrazbe, koja je stajala u njihovoj službi, bili odlučujućim čimbenicima na svim područjima, na kojima se razvijala građanska Hrvatska. Svi su ti stajali u toj građanskoj Hrvatskoj bilo izravno bilo neizravno pod utjecajem međunarodnog židovstva i sav život građanske Hrvatske usmjerili u pravcu unapređivanja interesa tog istog židovstva. Hrvatski narod, zapravo hrvatski puk ili još točnije hrvatsko seljaštvo, hrvatsko radništvo, kao i čestito malo građanstvo, dakle preogromna većina hrvatskog naroda, nije nosila nikakove krivnje radi ovako bijednog stanja u građanskoj Hrvatskoj.

Svakovrsne su bure i oluje prohujale kroz tolika stoljeća nad hrvatskim zemljama a ipak nisu Hrvatsku srušile ni uništile. Hrvatski je narod tokom dugog niza stoljeća odolio Mlečanima i Francima, Hunima i Turcima i drugima jačim neprijateljima svoga doma, a eto u ove naše zadnje dane svojim najvećim neprijateljima, pa je ipak ostao svoj na svome.

Kroz ta burna i krvava stoljeća pokazivala se uvijek silna snaga i životna sposobnost hrvatskog naroda, sakrivena prvenstveno u hrvatskom seljačkom domu, u kojem je hrvatska seljačka obitelj svojom svježom i nepokvarenom krvi i djecom preporađala iz stoljeća u stoljeće, iz jednog naraštaja u drugi, sav hrvatski narod.

I danas, kada zapadno-evropska demokracija u građanskim državama proživljuje svoje zadnje dane, danas proživljuje ta ista demokracija svoje zadnje dane i u građanskoj Hrvatskoj.

Nikada ne bi mogao M. Savić sa poraznim statističkim podacima ustvrditi, kao da Hrvati nemaju samopouzdanja u samoga sebe, da nisu nad hrvatskim narodom kroz toliko desetljeća razvitka i života građanske Hrvatske vladali u istoj oni, koji su na odlučujućim mjestima svu odgovornost prema načelima zapadno-evropske demokracije stalno prebacivali na promjenljivu većinu vlastitih mameluka, koji su prema tuđinskoj ideologiji, uvezenoj u hrvatski narod i u hrvatskom narodu izigravali narodne predstavnike!

Zapadno-evropska demokracija, tuđinska ideologija, uvezena iz vana u hrvatski narod, koja se razvijala u građanskoj Hrvatskoj, dovela je i morala je matematičnom točnošću dovesti prije ili kasnije do prevlasti Židova gotovo na svim područjima, na kojima se razvijao život građanske Hrvatske.

Odlučujući čimbenici u hrvatskom narodu teško su griješili, kada su tokom prošlog stoljeća prenijeli u hrvatski narod misao zapadno-evropske demokracije sa parlamentarnom većinom. Sigurno još niti jedna tuđinska ideologija nije bila tako daleko od duše, pravnih običaja i pravne svijesti hrvatskog naroda kao ideologija zapadno-evropske demokracije i parlamentarne većine.

Ti su se odlučujući čimbenici primili kao utopljenik slamke ove tuđinske ideologije, mjesto da svoj pogled svrate na hrvatski seljački dom, koji u svojim pravnim običajima i u svojoj pravnoj svijesti, po kojoj je kroz stoljeća uređivao sve odnose skupnog života, rada i svojine, čuva najstarije pravo hrvatskog

naroda.

Poglavica, kućegospodar, starješina, kućegazda ili domaćin stare hrvatske seljačke obitelji nije nikada bio silnik niti po nasljedstvu niti po rodu, već je bio biran slobodnom voljom između svih punoljetnih članova seljačkoga doma, dakle po domarima. Tako izabran ne po kakovoj promjenljivoj većini, na koju bi prebacivao odgovornost, već po svim domarima, on je kao predstavnik njihovih želja i težnja, upravljao cijelom seljačkom kućnom zadrugom uz ličnu odgovornost, primajući svojim izborom dužnost, da drži red u kući i da raspolaže poslovima prema vremenu i usjevima, te da se brine za unapređivanje interesa cijele zadruge.

Odlučujući čimbenici u građanskoj Hrvatskoj niti su sve to poznavali, niti su marili za veliko blago hrvatskog naroda, koje je ovaj čuvao u svojoj hrvatskoj seljačkoj obitelji. Oni su prenijeli u hrvatsku sredinu tuđu misao i po njoj razvijali život hrvatskog naroda, pa konačno srozali građansku Hrvatsku tako nisko, da je o njoj mogao M. Savić izreći onako žalostan sud, sa brojkama u ruci.

Kada je 1. prosinca 1918. ovako srozana građanska Hrvatska unišla, krivnjom tadanjih odlučujućih čimbenika, u bivšu Jugoslaviju odnosno u zajednički državni život s građanskom Srbijom, koja se već u ono doba nalazila kao suverena građanska država u najdubljoj krizi moralnog značaja, pošla je građanska Hrvatska sve bržim korakom u susret svome sumraku.

U zajedničkoj državi s narodom, koji nije predstavljao samo drugu dušu, drugu kulturu, drugi dio svijeta, već i jedan posve drugi svijet, prožet najstrašnijim materijalizmom, bez truna

etike, bez ljubavi za išta veliko, lijepo i plemenito poprimila je i građanska Hrvatska u velikom dijelu sve loše strane toga naroda. Vrijednost novca, kao početka i svršetka svega na ovom svijetu, zacarila se u velikom dijelu i u građanskoj Hrvatskoj! Ta je vrijednost novca korumpirala tokom vremena gotovo sav javni život građanske Hrvatske. Zakoni su se primjenjivali u velikom dijelu kroz novac, a značaj pojedinca mjerio se njegovim imovinskim stanjem. Novac je postao otpiračem za gotovo sva vrata do onih najviših. Pojam rodoljublja i domoljublja iščeznuo je pred pojmom državoljublja svakog onog, koji je u državi gledao kravu muzaru, koju je stalno u svoju korist muzao. A to su bili gotovo svi oni, koji su od 1. prosinca 1918. do naših dana predstavljali odlučujuće čimbenike u bivšoj državi.

U građanskoj Hrvatskoj, koja je robovala pokvarenoj građanskoj Srbiji, iščezavao je značajan pojedinac, dakle svaki onaj koji se odlikovao postojanošću vlastite volje u dobru, idealan pojedinac, dakle svaki onaj, koji je htio savjesno vršiti i malene dužnosti, odvažan pojedinac, dakle takav, koji je bio pripravan nepokolebivo ustrajati uz svoja načela, nesebičan pojedinac, dakle takav, koji se odlikovao plemenitim srcem, pojedinac, koji je bio pripravan svoj život izgrađivati na već gotovoj prosvjeti hrvatskog naroda i starom hrvatskom poštenju i konačno pojedinac, koji je bio pripravan sve svoje tjelesne snage i umne sposobnosti i htjeti i znati staviti u službu hrvatskoga naroda.

Svi su takovi pojedinci morali prije ili kasnije iščeznuti s površine na svim područjima, na kojima se razvijala građanska Hrvatska pod vodstvom građanske Srbije, da ustupe svoja mjesta ljudima laktašima, neznalicama, materijalistima,

beznačajnicima, licemjerima, ljudima bez djelotvornog rodoljublja i domoljublja, demagozima i najvećim korupcionistima.

U ovakovoj moralnoj kaljuži, u kakovu je unišla građanska Hrvatska godine 1918., dobilo je međunarodno židovstvo osobito plodno polje svoga razornoga rada. Dijelom izravno kroz vlastite borbene organizacije, a dijelom preko međunarodnog slobodnog zidarstva i međunarodnog marksizma rastakalo je ovo međunarodno židovstvo građansku Hrvatsku. Njezin se je sumrak sve više približavao.

Bilo je pojedinaca, ljudi poštenih, s mnogo ideala i s još više dobre volje, no ti su bili nemoćni usred kaljuže, u kojoj su se našli. Zadnji su se dani zapadno-evropske demokracije sve više približavali u građanskoj Hrvatskoj, koja se konačno našla pred svojim sumrakom. Utjecaj međunarodnog židovstva bio je u građanskoj Hrvatskoj već tako velik, da su tri Židova trebala konačno predstavljati hrvatski narod, kao sastavni dio bivše države, u diplomatskom svijetu, i to baš u Washingtonu, Londonu i Moskvi! Upozorenja rodoljuba na zlo, koje je prijetilo građanskoj Hrvatskoj pođe li i dalje putem, kojim ju je vodila neznatna manjina onog dijela višeg građanstva, koje je predstavljalo kapital i naobrazbu, koja je stajala u njegovoj službi, bila su slična pijesku, bačenom u zrak.

Kada su plemeniti i nesebični, no naivni pojedinci sve pokušali da evolutivnim putem povedu hrvatski narod iz građanske u novu, narodnu ili pučku, zapravo seljačku Hrvatsku, koja bi imala unutar svojih granica ostvariti hrvatsku narodnu zajednicu i time u vezi novu socijalnu Hrvatsku, pokazalo se, da je takav put u bivšoj državi nemoguć iz dva razloga:

U prvom redu ne može se ostvariti narodna, dakle pučka ili zapravo seljačka Hrvatska, kao hrvatska narodna zajednica odnosno kao socijalna Hrvatska bez rješenja socijalnog pitanja, koje je i u hrvatskom narodu goruće. Socijalno pak pitanje ne može se niti u jednom narodu riješiti tako dugo, dok narod ne spozna samoga sebe. Spoznati pak može narod samoga sebe tek onda, kad stekne uvjerenje, da mora isključiti sa sviju područja, na kojima se razvija njegov narodni život one, koji predstavljaju bolesni čir na njegovom narodnom tijelu, a to je međunarodno židovstvo s međunarodnim slobodnim zidarstvom i međunarodnim marksizmom. Odlučujući čimbenici u građanskoj Hrvatskoj, i ako se nekojima od njih ne može zanijekati poštenje i dobra volja, nisu spoznali razornu snagu međunarodnog židovstva, međunarodnog slobodnog zidarstva i međunarodnog marksizma, pa zato nisu niti htjeli, niti mogli započeti ozbiljnu borbu s tim trima razornim međunarodnim silama u hrvatskom narodu.

U drugom redu ne može se ostvariti narodna, dakle pučka, zapravo seljačka Hrvatska, kao hrvatska narodna zajednica odnosno kao socijalna Hrvatska bez rješenja nacionalnog pitanja dakle bez ostvarenja nacionalnih ideala hrvatskoga naroda, tj. bez kidanja veze sa srpskim narodom i bez obnovljenja nezavisne hrvatske države. Odlučujući čimbenici u građanskoj Hrvatskoj, i ako su sigurno shvatili potrebu ostvarenja nacionalnih ideala hrvatskog naroda, nisu shvatili, da se nacionalni ideali niti jednog naroda, a kamoli hrvatskog, ne mogu ostvariti u današnjim povijesnim vremenima — na prelazu iz građanske u narodnu državu — polovičnim mjerama, dakle evolutivnim putem, već samo radikalnim mjerama dakle revolucionarnim putem. Za taj im je put

manjkala i volja i odlučnost a i sposobnost. Oni nisu htjeli sami sebi priznati, da se rješenje socijalnog pitanja u jednom narodu može u današnjim vremenima riješiti samo u vlastitoj državi. Jer su bili politički posve slijepi, dogodilo im se i to, da su ih predstavnici građanske Srbije, koja se nalazila u najvećoj krizi moralnog značaja, bili prisiljeni upozoriti, da tri Židova ne mogu na diplomatskom polju predstavljati hrvatski narod, pa niti u Washingtonu, Londonu i Moskvi. To je najveća pljuska, koju je u sumraku svoga života dobila građanska Hrvatska. Ona je svoj vijek dotrajala i zato je morala uginuti u najbjednijoj kerenštini.

Dana 10. travnja 1941. uginula je građanska Hrvatska, da ustupi svoje mjesto novoj narodnoj, zapravo pučkoj ili seljačkoj Hrvatskoj kao budućoj socijalnoj državi, koja će kao Nezavisna Država Hrvatska imati veliku i plemenitu zadaću; da ostvari vjekovne ideale hrvatskoga naroda, Hrvatsku, koja će biti sama svoja, Hrvatsku, koja će biti Hrvatska za Hrvate, Hrvatsku, kojoj će biti priznata njezina državna individualnost, njezina nezavisnost, i u koju će spadati sve ono, što je nekoć k njoj spadalo. Koja će udružiti sav hrvatski narod u jedno državno tijelo, koje će živjeti narodnim životom, koje će nastojati o svojem kulturnom preporodu i o svojem duševnom i materijalnom napretku. Hrvatsku, koju će predstavljati hrvatski narod sa željom, da u kolu prosvijetljenih naroda bude također čimbenikom i da složno s ostalim prosvijetljenim narodima sudjeluje u velikom dijelu općega napretka čovječanstva, sve to prema mislima vodiljama Oca Domovine Dra. Ante Starčevića, kojoj je misli bio posvećen sav njegov rad i cijeli njegov život, onog velikog Hrvata, koji predstavlja duhovnog oca naše ostvarene Nezavisne Države Hrvatske.

Nezavisna Država Hrvatska zamijenila je na tisućljetnom području hrvatskog naroda građansku Hrvatsku, da odstrani stalešku i klasnu borbu, da svakom članu hrvatskoga naroda dade preduvjete za život dostojan čovjeka, da dovede u sklad sve oprečne interese pojedinih dijelova hrvatskoga naroda, da hrvatski narod po svojim najboljim i najsposobnijim pojedincima postane odlučujućim čimbenikom na svim područjima i na svim poljima, na kojima će se razvijati u budućnosti njegov život i da u novom poretku, koji se danas izgrađuje u svijetu pod vodstvom Adolfa Hitlera, najvećeg sina njemačkog naroda, i nova Hrvatska bude graditeljem tog novog poretka, nove Evrope.

Ta nova Hrvatska ima zadaću uništiti razorne snage međunarodnog židovstva, međunarodnog slobodnog zidarstva kao i međunarodnog marksizma u hrvatskom narodu i osloboditi cijeli hrvatski narod more, koja ga je pod plaštem zapadno-evropske demokracije pritiskala zadnjih sto i pedeset godina. U toj novoj Hrvatskoj morati će biti rad temeljem svake vrijednosti a dužnost temeljem svakog prava. Odgovornost pojedinca kod vršenja javnih poslova bilo kakove vrsti, morati će doći od najvećeg izražaja. Na urednom i vjerskom obiteljskom životu morati će se izgrađivati unutar te nove Hrvatske buduća hrvatska narodna zajednica kao socijalna Hrvatska.

Samo takova Hrvatska bit će sposobna ostvariti sve težnje i sve želje svih naraštaja hrvatskog naroda kroz stoljeća! Ta nova Hrvatska jest Hrvatska ustaška i seljačka, koja se izgradjuje po ustaškim načelima i pod vodstvom velikog sina hrvatskoga naroda, vođe svih Hrvata, Poglavnika Dr. Ante Pavelića.